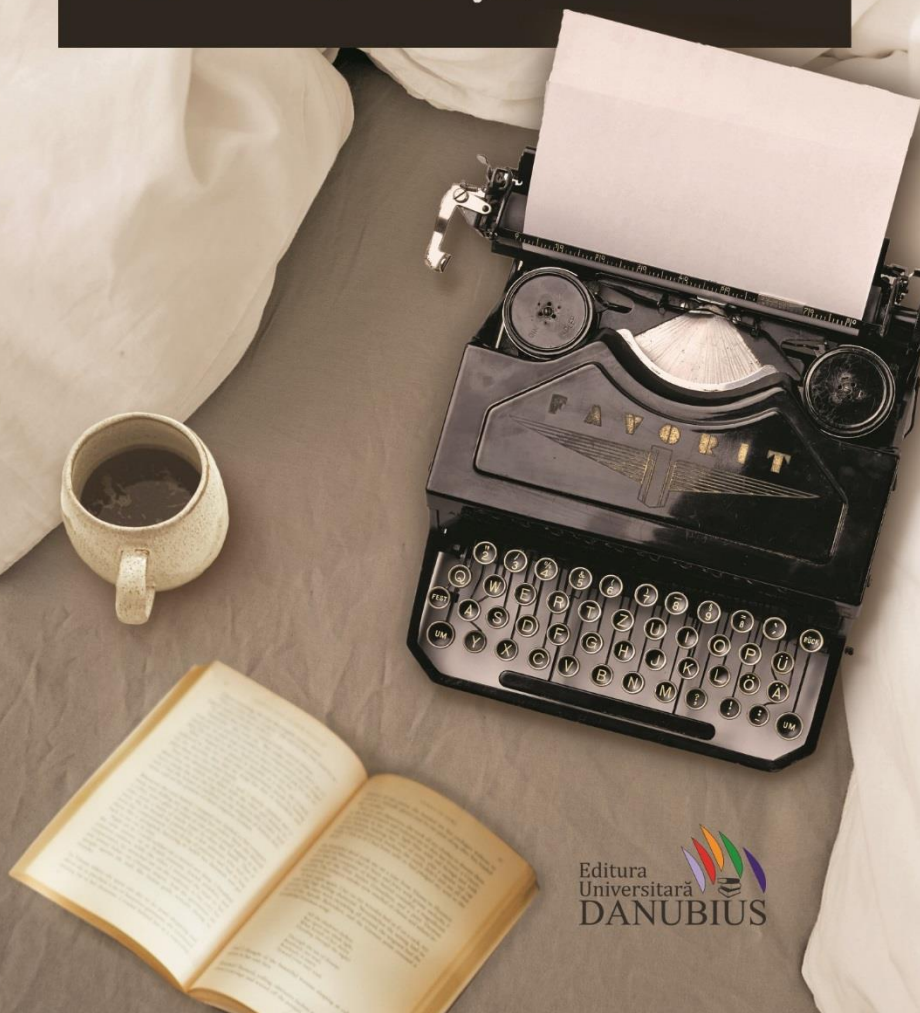

Nevroze poe_matic_e

Istode Sorina-Alexandra (Muza)

Istode Sorina-Alexandra
(Muza)

Nevroze
poe_matic_e

Editura
Universitară
DANUBIUS

SORINA ALEXANDRA ISTODE

(Muza)

NEVROZE POEMATICE

Editura
Universitară
DANUBIUS

GALAȚI, 2021

Copyright 2021

Toate drepturile pentru această lucrare sunt rezervate autorului. Reproducerea ei integrală sau fragmentară este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Istode, Sorina Alexandra

Nevroze poematice / Sorina Alexandra Istode (Muza). -
Galați : Editura Universitară "Danubius", 2021

ISBN 978-606-533-558-5

821.135.1

Tipografia **Zigotto** Galați

Tel.: 0236.477171

*Mamei mele, cea care mi-a înțeles totdeauna perspectivele
atipice și afinitatea către artă, indiferent de formă*

Aș vrea să mulțumesc tuturor oamenilor ce alcătuiesc EDITURA UNIVERSITĂȚII DANUBIUS (Editura Universitară Danubius), fără de care poemele existente în această carte ar fi fost unite exclusiv prin intermediul unui document Word.

De asemenea, le mulțumesc tuturor cunoscuților, fie că e vorba de rude, foști colegi, prieteni, foști profesori, care m-au încurajat neașteptat de mult de-a lungul timpului.

Apreciez inclusiv fiecare gând bun primit de la voi, oameni dragi din mediul online care mi-ați citit fie textele, fie recenziile referitoare la filme și cărți, ori articolele pe teme psihologice.

Aș vrea să îi mulțumesc doamnei conf. univ. dr. Alina Beatrice Cheșcă, care înainte de toate mi-a fost un EXEMPLU. E o binecuvântare că v-am întâlnit și am reușit să formăm o conexiune specială. Mulțumesc pentru susținerea necondiționată. Vă iubesc nespus!

Scrisule, ce bine că-mi ești!

Sorina Alexandra ISTODE
(MUZA)

PREFAȚĂ

Nevroze poetice sau poezia din viscere

de Alina Beatrice Cheșcă

Motto: "Mi-e dor de un vin. De fapt, nu de vin, de ora aceea albastră care vine tiptil ca un prestidigitator și-mi scoate eșarfe din mâneci și porumbei din sân. Ce teribilă terapie îmi aplic eu scriind." (Nora Iuga)

Vară indiană, cu așteptări de Poezie, cu vis înălțat către cer... În aer miroase a nesfârșit și a speranță. S-a mai născut o carte, asemenea unui strigăt plin de lumină.

Sorina Alexandra Istode, cu ale sale „Nevroze poetice”, volumul său de debut, ne oferă darul neprețuit al propriului suflet. Sorina simte, Sorina iubește, Sorina visează, Sorina strigă, Sorina scrie.... Prin inima ei trec Poezia, iubirea, durerea, Bacovia, King,

Sorina Alexandra ISTODE
(MUZA)

mirosul de cafea din zorii inspirației. Viața și moartea, mereu împreună....

*

Poemele Sorinei au tonalitatea unor epistole născute dintr-o captivitate dureroasă, dar și din libertatea visului de neoprit, din iubire și durere. Poetesa nu ne oferă doar un volum de versuri bine scrise, ci propriu-i suflet conturat în cuvinte (ce minunat confesional!), un mod de căutare a identității sale umane și poetice:

„Ceilalți, nu mă cunosc aproape deloc.

N-au habar ca plâng la filme, sau că nu-mi încep nici măcar o dimineață fără cafea.” (Lacrimi rezervă)

„în sufletul meu, n-a fost nici prea frig, nici prea cald. În schimb, mi-a fost prea mult haos, prea puțină liniște

Aceeași sete de lectură, aceeași dependență de cafea, aceeași iubire pentru artă, deși nu-mi voi permite nicicând achiziționarea tablourilor cu picturi celebre.

Și totuși,

sunt aceeași rebelă, cu păr colorat, cu frici de lume, dar fără frică de moarte.” (Cu frici de lume, fără frică de moarte)

Titlurile poemelor sunt pline de esență și pot constitui ele însele un poem revelator, în care Sorina își spune povestea intensă a vieții și a iubirii: *Lacrimi rezervă, Cu frici de lume, fără frică de moarte, Eu vreau să-ți fiu, tu crezi că meriți, Cel mai frumos ținut, Singura poetă anonimă care a încercat să zboare, E-ntuneric în mine, Dumnezeuul meu, Abandonez lumea cuibărindu-mă-n tine, Galaxii interioare, Voi respira soare, Inima-ți era minusculă, Musafirul psihozelor mele, De dragul..., Întoarsă cu fața spre iad, Frumusețea fizică maschează nebănuita suferință, Miezul fericirii, Mi-ai fost un Dumnezeu mai mic....*

Acestea, după cum se poate vedea, sunt extrem de elocvente, fiind expresia unei tematici evolutive.

Pentru Sorina, iubirea este centrul universului său, sursa poeziei interioare și exterioare (deși adevărata sursă este însuși sufletul său), paradisul visat, salvarea și evadarea dintr-o viață deloc ușoară:

„Aceași iubire neîmplinită.

sursa inspirațională a peste 90 % din scrieri” (Cu frici de lume, fără frică de moarte)

Sau:

„Vreau ca tu sa-mi redevii haina preferată.” (E-ntuneric în mine)

*„Pe gâtul tău,
au prins glas
poeme mii.
Pe gâtul tău,
le-am permis literelor,
să venereze cum știu mai bine,
iubirea ce ți-o port.” (Abandonez lumea cuibărindu-mă-n
tine)*

În jurul celui de care este îndrăgostită (real sau ideatic?) se coagulează trăiri intense, tensiuni, speranțe, deziluzii.

*„În nopțile-nvelite-n coșmar, te despărțeam în silabe, iar apoi,
m-agățam în gând de-un urlet,
ce-n lumea ta, fusese totdeauna mut.” (Modalitatea preferată de
joacă)*

Și iată sursa poeziei. Timpul afectiv generează metafore metafizice; există aici o determinare temporală cu adevărate frumuseți interioare, cu o memorie a trăirilor, a fascinației, a iubirii totale:

*„Diminețile,
te descompun în piese de puzzle,
iar serile*

Sorina Alexandra ISTODE
(MUZA)

*te transform în artă,
venerându-te-n versuri.” (Musafirul psihozelor mele)*

Poezia Sorinei este uneori viscerală și pune în lumină un detaliu plinar al sentimentelor, cu intenția de a ajunge la rolul fundamental al poeziei (și al scrierii în general) – acela de a transmite, a comunica lumii strigătul propriului suflet:

„Voi avea aceeași tristețe sfâșietoare pe chip, (...)

Lângă mine, vei simți furie.

Vei simți durere.

Frumosul, haosul,

liniștea, moartea și viața

își vor face culcuș

în propria-mi existență.” (Galaxii interioare)

Inima tinerei poetese este, fără îndoială, un creuzet de trăiri intense, de sentimente copleșitoare, de furtuni sufletești adesea greu de dus, Sorina fiind și un suflet în căutare absolutului.

Nefericirea provocată de iubire pare să provoace o profundă dezarticulare din rădăcini a lumii interioare:

*„În lipsa ta,
E întuneric în mine.
Atât de întuneric,
încât,
am impresia că becurile sufletului,
vor rămâne arse pe vecie.” (E-ntuneric în mine)*

Există în poezia Sorinei un anume tragism („Eu sunt pricepută în a livra lacrimi, durere, vină”), moartea aparând ca un laitmotiv, ca o expresie a durerii dintotdeauna pulsând în inima sa, durere care nu este reprimată, ci scoasă la iveală la fiecare pas (poem-pas). Thanatosul există constant în viața și creația sa și nu știm dacă iubirea, Erosul, este cel așteptat pentru a-i fi salvare sau dacă Thanatosul apare tocmai din absența iubirii în forma sa ideală, visată, căutată... Poetesa se confesează dramatic:

*„poate că,
atunci când am ieșit pe balcon să întind rufe,
ar fi trebuit de fapt, să mă arunc.
Aș fi murit frumos,*

*Cu pletele roșcate curgând pe umeri
și mii de temeri,
date pe mute.” (Singura poetă anonimă care a încercat să
zboare)*

Iar apoi urmează câteva versuri surprinzătoare, extrem de intense și chiar remarcabile:

„S-ar fi vorbit despre mine la știri.

*”Astăzi, s-a stins din viață, singura poetă anonimă, care a
încercat să zboare”*

*Cadrelle cu aripile improvizate din cearșafurile albe,
mi-ar fi construit o imagine angelică.*

*Nimic n-ar fi putut fi mai minunat.” (Singura poetă anonimă
care a încercat să zboare)*

Dar căderile sunt mereu însoțite de înălțări, de o nouă forță (sau mereu aceeași?) dătătoare de energie creatoare. Sau poate că însăși această energie a iubirii și a creației este cea care o readuce la viață pe tânăra atât de fragilă și, în același timp, atât de constantă în căutarea și descoperirea puterii interioare.

*„De-atunci,
în mine ai devenit artă.
Te-am venerat,
mușcând din carnea ta
cu pofta unui animal flămând” (Invidia florilor)*

Și alte câteva versuri revelatoare în acest sens:

*„Din contră, îmi amplifici bucuria.
Ești visul de care mă țin,
speranța ce prinde încet dar sigur rădăcini,
iluzia ce în curând va deveni realitate pură.” (Musafirul
psihozelor mele)*

Iată și un adevărat strigăt de speranță și optimism, o victorie a vieții, a Erosului, a energiei vitale:

*„de dragul florilor ce pun stăpânire pe grădinile bunicilor,
ale căror palme, trădează munca asiduă,
agăța-te de viață!
Îndrăgostește-te!
Permite-i inimii să bată de 3 ori mai tare
decât o făcea ieri.” (De dragul)*

Și mai departe, în poemul *Miezul fericirii*:

*„Să ne fie existența îmbrăcată în parfumuri florale
Să ne fie dorul,
motivul pentru care nu ne dorim nicicum să închidem ochii,
în nopți prea lungi,
de frică.
Frica visării.”*

Tristețea, nefericirea, singurătatea sunt dintotdeauna exorcizate prin lectură și scris, acestea fiind, de fapt, un modus vivendi pentru Sorina Istode. Iată ce metaforă interesantă folosește poeta, un detaliu minunat elogiat, expresie a unei esențe interioare:

*„Poezia,
e un scaun incomod din lemn,
pe care,
uneori,
mă așez să-mi trag sufletul.” (Scaun incomod de lemn)*

Poezia sa reprezintă sublimarea tristeților adânci, evadarea într-un spațiu ideal și salvator. Poezia este ființare, este rostul vieții tinerei poetese în căutarea trăirilor înalte și a refugiului în cuvântul așternut pe hârtie.

Sorina Alexandra ISTODE
(MUZA)

Putem spune ca meritele volumului „Nevroze poetice” nu țin doar de talentul cu care Sorina Istode reușește să își redea trăirile, ci și de capacitatea sa de a crea total lucid o hartă a propriilor tristeți, neputințe, visuri, fericiri.

*

Vară indiană, cu fiorul așteptării.... În calea sa către propria-i inimă, Sorina Istode – Muza - ne-a îmbogățit cu un dar minunat, născut din iubire și care în iubire va trăi mereu. Sorina iubește, Sorina visează... Din athanorul său, se înalță Poezia.

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
Lacrimi rezervă	17
Niciodată păpușă, totdeauna muză	19
Cu frici de lume, fără frică de moarte.....	21
Modalitatea preferată de joacă.....	23
Eu vreau să-ți fiu, tu crezi că meriți?	25
Norii joacă șah	27
Cinstire ție	29
Poemul puștiului de 15 ani.....	31
Atunci când tragi draperiile roșii	33
Cel mai frumos ținut	35
Singura poetă anonimă care a încercat să zboare.....	37
E-ntuneric în mine	39
Invidia florilor	41
Dumnezeul meu.....	43
Abandonez lumea cuibărindu-mă-n tine.....	45
Hrană, haină și-adăpost.....	47

Sorina Alexandra ISTODE
(MUZA)

Anne – fetița care va schimba lumea	49
Galaxii interioare.....	51
Vorbind cu mine... ..	53
Voi respira soare	55
Inima-ți era minusculă	57
Ac și ață	59
Musafirul psihozelor mele	61
Zmeu	63
De dragul.....	65
Întoarsă cu fața spre iad.....	67
Frumusețea fizică, maschează nebănuita suferință.....	69
Miezul fericirii	71
Mulți ani trăiască... (alături de El).....	73
Oare, atât am reușit să-ți fiu?	75
Mi-ai fost un Dumnezeu mai mic.....	77
Atunci când n-apucam să visez... ..	79
Lumina-n mine (sfârșitul coșmarului).....	81
Suflete acoperite de nori	83
Plasture pe inimă	85
Lift blocat între etaje	87

Sorina Alexandra ISTODE
(MUZA)

Dorul (n-ar fi călcat încălțat pe sute de inimi).....	89
Manifest înspre diminuarea simțămintelor	91
Să închid draperiile către lume.....	93
Repară-mă!.....	95
Nu cunoșteam singurătatea și nici frica	97
Fetele nopții	99
Cu-n sfert de veac mai puțin.....	101
Să te desprinzi din mine	103
Cu propriile tălpi, murdare de pământ.....	105
Scaun incomod de lemn.....	107
Fericirea-i o scoică mov.....	109
Trup prea strâmt	111
Confesional	113
Poezie cu rimă albă.....	115
Veșmântul preferat al cărnii mele	119
N-o mai judeca	123
Sunt dată toată.....	125
Îți voi lipsi	127
Ce-i cu atâta grabă?	131
Scara 2, etajul 2	133

Sorina Alexandra ISTODE
(MUZA)

Întoarce-te măcar de dragul lor	137
ACASĂ devenise NICĂIERI.....	141
Palatul de cleștar	143
Zâmbet strivit, păpușă defectă	145
Personaj al poveștii	147
Mereu au plecat ceilalți	149
Fuga.....	153